

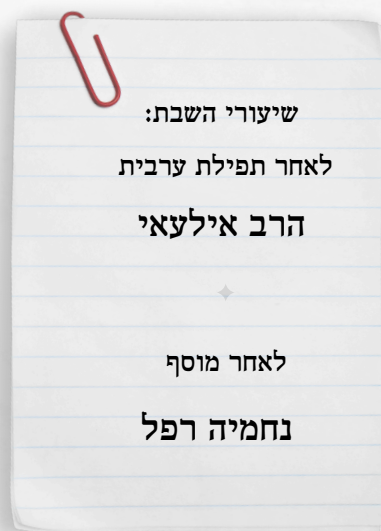
הסברים בעמוד הבא

להניח את הנפש בשתיקה.

שבת פרשת תרומה, שבת שקלים, ר"ח אדר

הדלקת נרות - 17:19, יציאת השבת - 18:15

גיליון 1651

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות שבת:

06:30 - מניין מקדימים בבית הכנסת

שיעור "בין המניינים" - הרב אילעאי

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

שעת "מנחה קטנה" כשעת הדלקת הנרות.

מנחה בימות החול בבית הכנסת - בשעה 17:35

להניח את הנפש בשתיקה

על היצירה בתמונת השער / שרי שטיין

במהלך קרוב לשנה וחצי האחרונות, היו כמה רגעים שבהם הצטיירה לה תמונה אצלי בראש שמבקשת לתת מילים למשהו שאני לא מצליחה לבטא אחרת. רגע כזה התרחש ביום חמישי בבוקר, כאשר, כמו שאר עם ישראל, עקבתי אחר הפעימה שבה שוחררו הגופות של עודד ליפשיץ, שירי ביבס (כך חשבנו) וילדיה, אריאל וכפיר.

תמונות החטיפה של שירי והילדים צפה ועולה שוב ושוב לנגד עינינו מאז השביעי באוקטובר, ובעל כורחן הפכו לסמל של תום ואור מול חושך ואכזריות. תחושת הבטן שהובילה אותי ליצירה היא הרצון להחזיק תמונה נוספת. תמונה שבה הרוח חופשייה. התמונה שהצטיירה לי הייתה של חסידות במעופן לעבר השמש, אל עבר החום. תמונתה של שירי המגוננת בכנפיה הגדולות על ילדיה ביקשה אצלי תנועה של כנפיים שעתה יכולות לשחררם במעוף לעבר האור.

את התמונה שעלתה לי בשעת בוקר של יום חמישי ביקשתי ליצור במידי, על מנת שאוכל להביאה לצומת גן יבנה בזמן, ללוות את הארונות של שירי והילדים בדרכם לכיוון המכון לרפואה משפטית.

בגלל הזמן הקצר החלטתי שהעבודה ביום זה תמתין לצוהריים ונעזרתי במי שרצתה לתת יד. לשמחתי הרבה הגיעה שרה ברוכי (למרות הקור והרוחות בחוץ) וגם אושר קולמן וליאורה גליק הצטרפו כאשר הבינו את הרצון להספיק את השלמת היצירה בלוח זמנים קצר כל כך. לדעתי היצירה המשותפת אפשרה לכולנו רגע להניח שם את הנפש בשתיקה.

כמו כל יצירה, מהרגע שהיא מוכנה היא כבר לא שלי. כל אחד מהמתבוננים בה יכול למצוא בה משהו אחר. זיהיתי שיום חמישי היה יום שבו צצו יצירות מכל מיני סוגים. בשירה, במוזיקה, בתפילה ועוד. כנראה שכולנו חיפשנו מקום לתת מילים לסערת הנפש. ושוב, בסופו של יום, רגע לפני שעוצמת עיניים, בוחרת להחליף את תמונתה של שירי ביסורייה, בתמונת נפש שלה במעופה לשחקים עם נפשותיהן הגדולות של שני גוזליה הקטנים.

שרי.

לתת כדי לתת

פרשת תרומה

לי מקדש ושכנתי בתוכם". שלמה המלך קלט את האבסורד בבקשה הזו והקשה - "הן השמים ושמי השמיים לא יכלכלוך". מדוע אלוהים מבקש שיבנו לו בית אם שום מקום גשמי לא יכול להכיל אותו?

התשובה דומה. אנחנו לא מקימים מקדש כדי שלא לאלוהים יהיה מקום, אנחנו מקימים מקדש כדי להפוך לאנשים שנותנים מקום לאלוהים.

על בסיס הרעיון הזה ניתן לשאול, לאור העובדה שאלוהים לא צריך שיאירו

כיצד אלוהים, אשר הכל קניינו,

מבקש תרומה מאתנו,

בני האדם?

לו, מה מטרתה של הדלקת המנורה? להפוך לאנשים מאירים? רב ששת שואל את השאלה הזו במסכת שבת בתלמוד הבבלי ונותן תשובה מרתקת. הוא עונה - "עדות היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל". הנס שהיה במנורה, שהנר המערבי מעולם לא הפסיק לדלוק בה, מעיד על נוכחותו של אלוהים בקרב עם ישראל. במילים אחרות אפשר לומר שמטרתה של הדלקת המנורה היא לא להאיר את ההיכל, אלא להפוך אותנו לאנשים שמאמינים בניסים.

כמה ייחלנו לניסים בשנה האחרונה. כמה ציפינו וחיכינו לראות איך בהינף מטה, אחינו ואחיותינו יוצאים מצרה ושביה לחירות וגאולה, איך קולות וברקים מכריעים את האויב. כמה קשה להמשיך להאמין כשעובר הזמן ושום ים לא נחצה לשניים, המלחמה נמשכת ונמשכת והבשורות הקשות ממשיכות לשבור לנו את הלב. כשקוראים את הפרשה בתקופה הזו, מוצאים שם כמה מסרים קטנים, להיות אנשים שנותנים מקום לאלוהים, שמאמינים בניסים. אמנם הניסים של היום לא גרנדיוזיים כמו בתקופת המקרא, אבל אולי בכל זאת נוכל למצוא אותם במציאות, גם בתקופה הקשה הזו.

בספרו "אמנות האהבה" מתאר הפסיכולוג והפילוסוף היהודי-גרמני אריך פרום את הטעות בתפיסה של מושג האהבה בעידן המודרני - "רוב בני האדם, נראית להם בעיית האהבה בראש ובראשונה כבעיית היותם נאהבים ולא היותם

אוהבים". לדבריו, אנו מתמקדים יותר מדי בשאלה "האם אני אוהב?" ופחות מדי בשאלה "האם אני יודע לאהוב?".

לפי פרום, אחת הבעיות המרכזיות היא שאנו נוטים

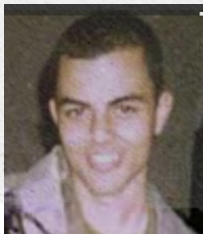
להתייחס לאהבה כאל סוג של עסקה במטרה להשיג משהו - לתת אהבה כדי לקבל אהבה בחזרה - במקום להבין שהיכולת לאהוב היא הכרחית בפני עצמה. במילים אחרות, פרום אומר שעלינו ללמוד לאהוב כדי לאהוב, להפוך עצמנו לאנשים אוהבים.

העיקרון הזה, שיש ערך בלעשות דבר מה לשם עשייתו ולא עבור מטרה כלשהי, אינו זר ליהדות. לימוד תורה "לשמה" זו הדוגמה הקלאסית, הלימוד הוא לא רק עבור רכישת הידע או האינטלקט, אלא לשם הלימוד עצמו, להפוך עצמנו לאנשים לומדים.

פרשתנו, פרשת תרומה, סובבת כל כולה סביב העיקרון הזה. מתחילת הפרשה אנו שואלים, כיצד אלוהים, אשר הכל קניינו, מבקש תרומה מאתנו, בני האדם? התשובה הידועה לכך היא רעיון דומה - אנו לא נותנים כי אלוהים צריך, אנחנו נותנים כדי לתת, כדי להיות אנשים נותנים. יש מי שרואים בנתינה חלק מהאמנה החברתית - אני אתן לך ואתה תיתן לי כשאצטרך, סוג של ביטוח לאומי. פרשתנו מלמדת אותנו שלנתינה יש ערך בפני עצמו, במנותק מהשאלה מה התוצאה של הנתינה. אפשר לראות את העיקרון הזה גם בדרישה "ועשו

להתראות בעתיד

- מסיבת בת המצווה של מאיה רדר תתקיים ביום רביעי, ה' באדר, (5.3).

לנצח אחי

ליאת צנחני

שניים מחייליו למשימת פיזור הפגנה שהתקיימה במתחם קבר רחל שבבית לחם. במשך כל הפעילות ועד לרגעיו האחרונים הפגין דאגה לשלום חייליו וחרד לגורלם, יותר מאשר לגורלו. משנתקבלה הוראה לצאת מהמתחם, בשל ידיעה כי צלפים פלסטינים אורבים להם, החלו החיילים, ושחר בראשם, לנוע לעבר מקום המחסה. במקום החלו להתפתח התפרעויות קשות, שלוו ביריות. תוך שהוא מנסה לחפות על חייליו, פגע בצווארו של שחר כדור של צלף, והוא נפצע אנושות.

ספד לו מג"ד 'שמשון', בועז זלמנוביץ: "היכרנו את שחר כאדם צנוע במידות, אשר הצטנע בהליכותיו אך היה גדול ביכולותיו ובמעלותיו האישיות... שחר, בחרת בנו, התבלטת במחלקה ובפלוגה כמוכיל וכמנהיג. הפכת למפקד ואף סמל מחלקה וסמל לחיילים. רצינו שתהיה קצין אבל אתה רצית להישאר עם הפלוגה, עם החיילים שהיו חבריך. אהבת אותם והם אהבו אותך. נחוש ותקיף יצאת לכצע את המשימה שהוטלה עליך מתוך יוזמה וחייליך לא פחדו, כי אתה הלכת לפניכם.

ואני, אחותך, שמאוד מתגעגעת לאח ולחבר הכי טוב שלי, ובכל יום, ובמיוחד בימים אלו, זוכרת - שלימדת אותנו על רגישות ומסירות כלפי הזולת, לימדת אותנו לא לפחד, לימדת אותנו להיות הכי טוב במה שאתה עושה, והשארת לנו את הצוואה: להמשיך בחיים, להיות שמחים, מאוחדים, אוהבי הבריות וטובים אחד לשני.

בימים קשים אלו לעם ישראל חוונו טלטלה רגשית נוספת: לפני חודש נתבשרנו שהרוצח של אחי, שחר, משתחרר לחופשי, והוגלה לחו"ל במסגרת עסקת החטופים (בפעמימה השלישית). למרות הכאב, לנו, המשפחה, לא היה ספק כי יש לשחררו, ולהשיב אלינו את האחים שלנו כמה שיותר מהר.

הכנסת ספר התורה לזכרו של שחר בבית הכנסת בקיבוץ, בבית שלי ושל משפחתי, משמחת ומרגשת אותנו מאוד. אנו, משפחות וקרט וצנחני, מודים למוסדות ולהנהלת הקהילה הקודמת והנוכחית על זאת.

אנו מזמינים את כל ציבור החברים לבוא להשתתף, לרקוד ולשמוח איתנו בטקס.

בעוד שבוע, ביום שני, י' באדר, בע"ה יוכנס בהתרגשות ושמחה רבה לבית הכנסת שלנו ספר תורה חדש.

ספר התורה הוא להנצחתו ולעילוי נשמתו של אחי, סמ"ר שחר וקרט הי"ד, שנפל בקרב בקבר רחל, באינתיפאדה השנייה.

בחרתי לספר על שחר, על דמותו, פועלו והזכות והכבוד שלי להיות אחותו.

שחר נולד ביי"ז באדר תש"מ (5/3/1980), התחנך וגדל בעיר לוד, בן למאיר ושולמית וקרט, השלישי מבין חמישה ילדים.

מגיל קטן התגלה כבעל יכולות חברתיות גבוהות, רגיש לזולת ולסביבה, מנהיג מגיל קטן, שמח בחלקו ומלא טוב לב, תלמיד מבריק ומצטיין, נבחר למועצת התלמידים ואף עמד בראשה גם ביסודי וגם בתיכון. היה חבר בתנועת הצופים והשתייך לשבט "אייל" בעיר.

שחר אותר ונבחר ע"י משרד החינוך להיות אחד משני תלמידים בני העיר שילמדו במחזור הראשון של ביה"ס התיכון החדש שנפתח, "עלה" למדעים בלוד. שחר היה ספורטאי מצטיין ואהב את כל ענפי הספורט, היה חבר בנבחרת טניס שולחן של העיר לוד והביא כבוד רב לנו, לביה"ס ולעיר כשזכה במקום השלישי באליפות הנוער הארצית.

הבית שלנו היה בית חם ואוהב, שחינך אותנו על ערכי הארץ והמולדת. שני ההורים שלנו שירתו בצבא והיה ברור לנו, האחים, שגם אנחנו נתרום ונעשה שירות משמעותי.

למרות שהיה זה טבעי ששחר ישתלב ביחידות המחשוב של צה"ל, הוא בחר לוותר, שאף וביקש לשרת ביחידה קרבית ולתרום ככל יכולתו.

בסוף נובמבר 1998 התגייס לצה"ל, ושובץ על פי בחירתו למחזור הראשון ולהקמתו של גדוד שמשון.

במהלך השירות עבר טירונות והוכשר כלוחם חי"ר ובהמשך יצא לקורס מ"כים ופיקד כסמל מחלקה במסלול. הוא מאוד אהב את חייליו ודאג להם. הוא ניגש למבדקי הקצונה אך משעבר אותם החליט לדרות את היציאה לקורס.

ביום י"ג בחשוון תשס"א (10.11.2000) נפל שחר בקרב סמוך לקבר רחל, והוא בן עשרים. שחר יצא עם

ירקונים 4 דרום אדום

כמחווה לדרום שעולה ופורח אט אט במרחב הפתוח ובהתיישבות המתאוששת, נצא לסיור באזור רוחמה. נשוטט בבתרונות רוחמה המוריקים בינות לפרחים; נבקר באתר הבאר ההיסטורית; נשוחח על עבר, הווה, וקליטת מפונים (בתפילה שישבו בנים וחטופים לגבולם). סיור בהובלת רותי גולץ, חברת הקיבוץ, מורת דרך ופעילת מורשת.

ביום חמישי, ו' באדר תשפ"ה, 6.3.2025
יציאה: 15:45, חזרה משוערת: 20:00
פרטים נוספים - בהמשך

קפה ועוגה – עליכם.
ציוד מומלץ: נעליים, מקל-כסא.
א-א-א
אריה ברנע, אבי ששון, אליקים איטלי

שערי ירקונים פתוחים לכל
חברים המעוניינים להיכנס לרשימת התפוצה בוואטסאפ – יפנו לאריה ברנע

בס"ד

"עץ חיים היא לפחזיקים בה ותמכיה פאשר"

הציבור מוזמן להשתתף בטקס:

הכנסת ספר תורה

לעילוי נשמת סמ"ר שחר וקרט הי"ד

שיתקיים ב"ה ביום שני
י' באדר תשפ"ה 10 במרץ 2025
בבית הכנסת בקבוצת יבנה

15.45	- סיום כתיבת ספר התורה – באולם הדרומי
16.00	- קבלת פנים וכיבוד קל
16.30	- תפילת מנחה
16.45	- הכנסת הספר בשירה וריקודים לבית הכנסת
17.30	- בבית הכנסת: שירת ילדים הוצאת הספר מההיכל וקריאה בתורה דרשת הרב הראשי לישראל-הרב קלמן בד דבר המשפחה דרשת הרב אילעאי עופרין, רב קבוצת יבנה
18.15	- תפילת ערבית חגיגית
18.30	- סעודת מצווה

מוזמנים להשתתף ולהתרגש עמנו במעמד המיוחד ולשמוח בשמחתה של תורה

משפחות וקרובי ארמני ואיתן קבוצת יבנה

בס"ד

ז' באדר - יום החברה קדישא

ביום חמישי
ערב ז' באדר (6/3)
בשעה 19:30
נתכנס במועדון לחבר

בתוכנית:
הרב אילעאי : קונפליקטים בין
החברה קדישא לבין המשפחה -
איך מכריעים?
הקרנת הסרט "מלא רחמים"

"מלא רחמים" הוא סרט חריג ויוצא דופן שמתעד באופן אינטימי ופרטני את עבודתו של הקברן - גבי שיינץ איש ה"חברה קדישא" הירושלמית. גבי חי חיים שהמוות נכח בהם בכל רגע. הקרבה היומיומית אל המתים ועבודת הקברנות השוטפת (זיהוי-טהרה-קבורה) מאלצת את גבי להסתגל לחיים בצל המוות.

הציבור מוזמן

יום שלישי ואחרון עולים על האוטובוס
עבאד אותנו מוביל בבטחון, בלי היסוס
בדיקת חברים, אחת, שתיים שלוש
כולם נמצאים מנצר עד שוש.

צועדים אל עבר צלעות המכתש
מי שכבר פינטז לא צלעות על האש.
בשעה 10:00 מתחברים אל הלב הפועם

של מדינה שלמה מוכת יגון
נושאים קינה על אם וילדה הטבוחים,
בקול שבור ועין דומעת שרים את הניגון,
מנסים להכיל את הדיסוננס
וכל אחד בתוך עצמו מכונס.
ממשיכים הלאה, כי זו דרכו של עולם,
לרדת בסנפיר ואל עין ירקעם.

בדרך מוצאים אבטיחי אליהו
שמכילים כדורי קוורץ נוצצים בלבן
וצדפות קולומבריום שהפכו למאובן.
שלמה מדליק באבן צור את האש

ומסביר על הרותם, חומר הבערה הכי טוב שיש.
מצטלמים על שפת המכתש הגדול
וכל אחד בתורו צועק וואוו בקול
ושוב צהריים מפנקים ומרק חם
ליד אגם ירוחם.

מקנחים ביין בכרמי עבדת
ובראש כבר חולמים על מנוחת השבת.

לפני סיום כמה מסקנות:

כשנגיע ליבנה בשלום מאי שם
א. רפואה תחלק לכם מרשם.

בו כתוב: למען בריאותך הנפשית
יש ליטול פעם בחודש לכתחילה
טיול קיבוץ עם שלמה בוסקילה.

וזו ההזדמנות שלמה, לומר לך תודה
על טיול מרפא, מהנה, מלמד, מעצים
בהחלט יצאנו מאוד מאוד מאוד מרוצים.
ובשביל שתהיה לכולנו נחיתה רכה
מכל הטוב הגסטרונומי שהיה בטיול

בכל שעתים וחצי תהיה אספקת ופל-מן בשרוול
וכוס תה צמחים או קורנוב מהביל ללא הקרום.
ובזה אסיים ואומר תודה ענקית על מתנה גדולה
מהקיבוץ הטוב ביותר ביקום,

ולצוות טיולי חורף שמשקיע וחושב על הכל
ובמיוחד לאיילת, שיחקת אותה בגדול.
ובאמת לסיום אמרו איתי בלי להדחיק

סנחנו קבוצת בוטיק

הנה מעניין מאד וספילו לא נציק

אם כי ספילו בעצמותי החכמות

אמרי לא נציק.

רחל סניקסטר
סיכוס טיול חורף 5

מעבר להרים ולמדבר
אומרות האגדות ישנו מקום,
שכל שנתיים בממוצע
מגשים לחבריו חלום.

אז יצאנו ביום שלישי להגשים את אותו חלום,
טיול של אסקפיזם כמעט טהור,
כי פה ושם דרך המדיה חדר גם קצת השחור.

מזמינה אתכם עכשיו להצטרף אלי
לסקירה קצרה ממעוף הציפור,

מטיול חורף תשפ"ה ששנים רבות עוד נזכור.
התחלנו את המסלול באנדרטת הנגב המרשימה
שהזכירה לנו שלא על מגש של כסף הוקמה המדינה,

ולאחר מכן ספתח ארוחות הגורמה המדוגמות
שלכל טבעוני, צליאקי, דיאבטי מתאימות.

הדרמנו לממשית העתיקה ובתי המידות
ממנה שאבו דיירי אבן דרך ב' רעיונות,

בנחל ממשית האכזב

ראינו סלעית שחורת זנב.

קיבלנו סקירה גיאוגרפית על הר הנגב והרכסים
ובמעלה עלי ראינו שקיעה מעלפת, היה מקסים.

משפחת חפץ שינו לנו את הצורה
תודו שהיה ממש מצחיק.

כי סנחנו קבוצת בוטיק

הנה מעניין וספילו לא נציק,

אם כי ספילו בעצמותי החכמות

אמרי לא נציק.

ביום השני שמנו פעמינו למיצד צפיר

מזג האוויר חם ובהיר.

לא הלכנו בטל, לא היינו עוברי דרכים

עשינו מסע למעלה עקרבים.

העקוב בהחלט לא היה למישור

אבל עוד ציון על המפה צריך לדקור,

ושם מעל בקעת ציון, בנקודת הציון

החלה הסאגה, החל הדיון

על מהי אינטליגנציה רגשית

שבעצם עדיין לא נגמר וסוכם

ואין ספק ששלמה החזיר פייט לכולם.

כשהגענו לירוחם התחיל באמת החורף של הטיול

רוחות, קור כלבים, מזל שלא ירד מבול.

שמענו הרצאה על ירוחם דרך תרשימי המשולש והעגול

ונלחמנו בעיניים שלא יעצמו מול שמול.

ושוב ערב חברתי עם אימוג'ים מדליק

כי סנחנו קבוצת בוטיק

הנה מעניין וספילו לא נציק,

אם כי ספילו בעצמותי החכמות

אמרי לא נציק.

חדשות צוות טיולי חורף טיול מס' 7

שורות אלה נכתבות כשמחזור מספר 6

כבר מטייל בשמחה בקור הדרומי.

במקביל פתחנו מחזור שביעי, טיול חד-יומי

בדגש אתרים, לחברינו המבוגרים ולמי שלא

טייל עדיין.

מועד הטיול: יום שלישי, ד' באדר תשפ"ה,

4.3.2025

אחראים: בועז בלנקשטיין ואיילת אריכא

מדריך: אבי ששון

תוכנית הטיול:

תפילת שחרית - בבית הכנסת

7:30 - ארוחת בוקר מפנקת - בחדר האוכל הצפוני

8:15 - יציאה

הודים בנגב - סיור במושב נבטים - במוזיאון יהדות

קוצ'ין ובבית הכנסת.

מסע לעבר חיים אחרים - סיור בקהילת העבריים

בדימונה.

ארוחת צהרים חלבית במסעדת רוקפור בדימונה.

סיור באגם ירוחם, פק"ל קפה ועוגה.

חזרה הביתה - עד 19:00.

ההרשמה בלוח טיולי חורף כבר החלה. מי שעדיין לא

נרשם - מוזמן בשמחה. ההרשמה תיסגר

ביום ראשון (ב' באדר 2.3).

בברכת חן הארץ! צוות טיולי חורף:

בעז בלנקשטיין, ילך פלק, איילת אריכא, קרן אור אמיר

בית אריה, גיורא לב ואבי ששון וצוות הגיל השלישי.

אישור נסיעות על חשבון ועדת בריאות

רחלי וייצמן

חברים יקרים,

לפני זמן לא רב נכנסתי לרכז את ענף הבריאות,

ענף הדורש הרבה דיסקרטיות ורגישות.

אחד הדברים שנתקלתי בהם הוא אישור נסיעות

על חשבון ועדת בריאות. ואני מבקשת להבהיר מה

בקשתי, על מנת למנוע אי נעימויות.

הסעיפים המודגשים למטה נדרשים לי כדי שאוכל

לאשר את ההזמנה.

מקווה שלא יהיו יותר אי נעימויות, ורק בריאות

וטוב לכולנו.

פרטי נסיעה

יעד חובה לבחור יעד

בחירה

מטרת הנסיעה ועדת בריאות

בחירה

משתמשים מחויבים

מחויבים אוטומטית

בקשות העברת חיוב

תור רפואי

ממתין למענה

שלח הזמנה

מחסן תחפושות

שעות פתיחה

18:30-17:00

ביום שלישי

וביום שלישי הבא.

פתיחה מיוחדת:

עבור מבוגרים, ש.ש, חיילים וסטודנטים

מוצ"ש ח' באדר, (8.3) 21:00-20:00

נשמח לעזרת מתנדבים החל מגיל

חטיבה,

אושר וליאורה

תל'צ לי מה אתה עושה? עם סר'ן הראל

התוכנית משלבת הכנה לעולם העבודה עם התנדבות לצבא. אנחנו משתדלים, ככל האפשר, שהם יגיעו מספיק מוקדם בבוקר, כדי להשתתף בטקס הקבוע של עליית משמר, העלאת הדגל ושירת ההמנון, ואז הם יוצאים לעבודה ומסיימים את היום בארוחת צהריים בחדר האוכל של הבסיס יחד עם כל החיילים. יש בתי ספר שמאוד אוהבים את הפעילות הזו ויוצאים ליומיים בשבוע. ויש גם קבוצה קטנה של הוסטלים, מסגרות כמו שק"ל, שברוב השבוע הצעירים עובדים במפעל מוגן, ויום אחד הם יוצאים לבסיס צבאי בקרבת מקום.

מה התפקיד בצ"ל?

אני אחראי על התיאום בין הבסיס למתנדבים. אני בודק שיש מישהו שמקבל אותם. בדרך כלל אחרי פעמיים שלוש, המתנדבים כבר יודעים לאן הם משובצים, אבל בהתחלה צריך להשקיע הרבה מאמץ כדי להניע את כל הפרוצדורה הזאת. יש כמובן הרבה בירוקרטיה כמו ביטוח ואישורי כניסה למיניהם. צריך לעשות את ההתאמות בין בית הספר לבין הבסיס, כך שמספר המתנדבים יהלום את יכולת הקליטה של הבסיס. למשל בימים אלה נכנסת קבוצה ליחידה 669 בתל נוף. זו יחידה יחסית קטנה. בהתחלה רצו לשבץ להם בית ספר שיש בו הרבה תלמידים, ועצרתי את זה, כי אין מספיק מקום להתנדבות. אם הם יגיעו לשם ולא יהיה להם מה לעשות, ייצא שכרנו בהפסדנו. צריך גם לוודא שהעבודות המוצעות - מתאימות להם. אני מגיע לבסיסים, נוקש על דלתו של רס"ר המטבח, נגד האפסנאות או מפקד השק"ם, ומציע להם מתנדב לשעתיים בשבוע, שיעזור לסדר, למיין מדים לפי גודל, להפריד סכו"ם חלבי מבשרי. כל יום אני נמצא בשניים עד שלושה בסיסים, ואף יותר, רואה שהכל מתקתק, ואם יש בעיות ותקלות - מתפעל את הסיטואציה. העמותה לא מקבלת כסף מהמדינה, והמימון להסעות מגיע מחברות בתעשייה, כמו קוקה קולה או חברת פוקס, שמאמצות את בתי הספר השונים. למשל יש בית ספר לחינוך מיוחד מפתח תקווה, שהתלמידים

אצל עציון ברירת המחדל לשאלה "מה אתה עושה" היא - "מילואים". כשביקשתי ממנו בעבר לשמוע על שירות המילואים, הוא דחה אותי ל"אחרי המילואים", וכעת, כשחשדתי בו שהוא סיים בלי להתייצב אצלי, התברר שהוא כבר כמה חודשים בעבודה אחרת. בכל זאת התחלנו בנושא המילואים.

אל מה עשית במילואים?

עוד לפני המלחמה, בקיץ של 2023, הייתי במילואים 40 יום, ואז השתחררתי, וב-7 לאוקטובר נכנסתי לשלושה חודשים ליחידה המקורית שלי, שתפקידה לחקור זירות של אסון. השתתפתי בתחקירים בכפר עזה, בנתיב העשרה, בנחל עוז. המטרה היתה לבדוק איפה היו נפילות, איזה ממ"דים עמדו בייעוד שלהם ואיזה לא, ואיך לשפר את המיגון, את ההסברה לאזרחים ועוד. השתחררתי ואחרי חודש התגייסתי בחזרה לחודשיים כיקל"ר (מקשר בין הרשות המקומית לבין הצבא) של אוגדת עזה. ואז חזרתי שוב ליחידה שלי, כשהתחיל מבצע חצי צפון בעקבות אירוע הביפרים, ובדצמבר השתחררתי, ואז די מהר התחלתי בעבודתי הנוכחית.

איפה אתה עובד עכשיו?

אני עובד כעת בתוכנית שנקראת "גדולים במדים", שמשלבת בצבא בעלי צרכים מיוחדים מכל גוניהם. רוב המשתתפים בתוכנית הם בעלי הנמכה קוגניטיבית, (מכונה "מש"ה"), וצעירים שנמצאים בטווחים שונים של הספקטרום האוטיסטי, וחלקם הם בעלי נכויות כגון כושר שמיעה, או קושי בהליכה וכד'. אני עובד בעיקר עם כיתות של בוגרים שלומדים במסגרות ייעודיות של החינוך המיוחד, או בכיתות תקשורת שהן כיתות נפרדות בתוך בית ספר רגיל. המתנדבים מגיעים לבית הספר, ומשם עולים על הסעה לבסיס שנמצא בקרבת בית הספר. הם מתנדבים בעיקר בלוגיסטיקה, טיפול במדים, מטבח - הכנת האוכל, סידור השולחנות וכדו'. יש שעובדים אפילו ב"כוורת", (מה שהיה נקרא בעבר "שקם").

מתנדבים במכון וינגייט בבית ספר למדריכות כושר קרבי. החברה המאמצת היא "פוקס". אחרי חודש מתחילת החיבור עם הבסיס, המתנדבים עוברים טקס מיוחד שבו הם לא מתחילים אלא מקבלים מדים. לטקס קבלת המדים מגיעים בנוסף לבני המשפחות, נציגי בית הספר והצבא - גם נציגי החברה המאמצת וכמובן המפקדים. אחרי הטקס יתחילו המתנדבים להגיע לבסיס עם מדים, כמו חיילים. זה מאוד מרגש, כי חלק מהמתנדבים, כשהם נולדו היה ספק גדול אם הם יחיו, ופתאום, אחרי 19-20 שנה, הם עומדים ברחבת מסדרים של הבסיס, מקבלים מדים ושרים את התקווה ומצדיעים למפקד! אגב, כ-10-15 אחוז מתוך החברה האלה, קיבלו פטור מהצבא ואנחנו מצליחים לבטל להם את הפטור ולגייס אותם, אמנם בתור מתנדבים, אבל הם עוברים בבקו"ם ומקבלים כרטיס חוגר ויוצאים לצבא.

איך ההרצה בעבודה הזאת?

יש סיפוק יומיומי, וכיף להתעורר בבוקר ולדעת שזה מה שאני עושה. אני בוגר עבודה סוציאלית, מאוד מחובר לנושא של בעלי צרכים מיוחדים, וגם מחובר מאוד לצבא, ולוקח חלק במיזם חדשני ברמה עולמית. אין דבר כזה בצבא האתיופאי, האמריקאי, הגרמני שמכניסים אנשים עם צרכים מיוחדים כדי להעלות את הערך של הצבא. בעבר מאוד דחפתי שהמיזם החברתי של הקיבוץ יהיה מכוון לבעלי צרכים מיוחדים, כי היה חשוב לי שהילדים שלנו ייחשפו ביומיום לבעלי הצרכים. שהילד שלי יראה אותם מגישים לו אוכל, מקפלים כביסה, יוצאים לטיול עם ילדי הגן.

יש הבסיסים היטות טובה לאיזה?

ההיענות בבסיסים טובה. ממש רבים על קבלת המתנדבים של "גדולים במדים". זה עושה טוב גם לחיילים. לדוגמא, עובדי השק"ם הם בדרך כלל חיילים עם מוטיבציה נמוכה. כאשר מגיע לשק"ם צעיר עם נכות, שבקושי הולך, ושמשיקע ורוצה כל כך להגיע לצבא, זה נותן לחייל פרופורציות. המפקדים חוזרים ואומרים שהם אמנם נותנים, אבל בעיקר מקבלים. זה עושה את החיילים שלהם ליותר טובים, לאנשים שמבינים ופתוחים לצרכים של אנשים אחרים. זה win-win במיטבו.

מצילים את החטופים - מצילים את עצמנו!

אנשי בריאות הגוף והנפש מתגייסים למאבק לשחרור החטופים.

במסגרת מיזם זה, נארח את

ד"ר יעל שר-שלום-מוכח ואת אסתר בוכשטב

לשיחה על רגש ועל נפש, בימים בהם אחינו עדיין נמצאים בעזה.

אנו מזמינים אתכם לחוג בית בדירת משפחת מונדרר, ביום ראשון, ב' באדר, 02/03/25, בשעה 20:00.

יעל, (מושב שדמה) היא מטפלת במוסיקה ותנועה, ומרצה בתוכניות להכשרת מטפלים.

אסתר, חברת קיבוץ נירים, אמו של יגב הי"ד שנחטף ונרצח בעזה, מנהלת הבריאות והרווחה בנירים.

מצפים ומצפות למפגש!

נודה למי שמעוניינים להשתתף, שישלחו הודעה לאחת מאיתנו: יסכה, נחמה, דורית. (צוות המפגשים)

"אני נושא עימי את צער השתיקה"

צוות מוגנות קבוצת יבנה

לצד גל של תמיכה מרגשת ולא מובנת מאליה, מהר מאוד ראינו גל של תגובות מבטלות, מאשימות ומפקפקות, התוקפות את חנניה והבחירה לפרסם את הפגיעה שעבר. כשראיתי את שטף התגובות המתקיפות, שמתי לב שרבות מהן מגיעות מפרופילים ללא תמונה וללא היסטוריה ברשת. המחשבה הראשונה שלי, לאור ניסיון העבר, שמדובר בצבא בוטים ממומן, אך בקריאה מעמיקה יותר ובשיחה עם חברות, הבנתי שמדובר בעשרות תלמידים שלא היו בפייסבוק ופתחו חשבון כדי להגן על המורה הנערץ מבחינתם.

ההתגייסות המהירה הזאת היא נורת אזהרה, מעין רישום של עקומה חדה במד הסיסמוגרפי של עוצמת הפגיעה העקיפה שאנו הולכים לפגוש בסיפור הזה. אפשר להגיד כבר עכשיו - מדובר ברעידת אדמה חינוכית, רגשית, חברתית וקהילתית כאן בגוש עציון ואנחנו רק בתחילתה. כדי לעשות סדר בבהלה ובסערה הקרבה - אכתוב פה מעין שו"ת ואנסה לענות על השאלות הרבות והכואבות האלה:

ש: "אני מכיר אותו שנים, הוא מחנך דגול, איש זהב, טוב לב ועדין, הציל חיים של תלמידים רבים"
ת: לצערנו הרב, לפוגעים אין קרניים ואין פרופיל המתאר איך נראה פוגע.

פוגעים רבים, כמו הרב מוטי אלון, חיים ולדר ויהודה משי זהב, עשו המון חסדים ומעשים טובים, חלקם אף היו אנשים נעימים, רגישים, שנחשבו לטובי לב, ובמקביל פגעו באכזריות באחרים. המעשים הטובים לא מעלימים את הפוגענות, והפוגענות לא מעלימה את המעשים הטובים. המפגש עם אלימות מינית מלמד אותנו כמה העולם מבלבל ומורכב.

יותר מזה, ככל שהפוגע הוא אדם שנחווה כטוב ורגיש יותר, ככה הנזק והשלכות הפגיעה הרסניות יותר. לצערנו, אנו מכירים מקרים נוראיים של

אחת לתקופה, חשוב לנו לשתף ולהזכיר את קיומו של צוות מוגנות. אנו נדרשים לא פעם לטיפול במקרים של הטרדה ופגיעה על רקע מיני, אך עיקר תפקידנו הקהילתי הוא לעסוק בהעלאה למודעות של פגיעות מיניות, ובעשייה שמקדמת מרחב בטוח בקהילה ובמקומות העבודה השונים.

בצוות חברים: נורית וולף (מרכזת), גלי כוכבא, טל בגלייבטר ומתי אלטמן.

אנו מתלבטים לא מעט איך לעורר מודעות בציבור באופן שמצד אחד לא יציף ומצד שני יעורר מחשבה ושיח. הפעם, חשבנו שנכון יהיה לכתוב על הנושא בעקבות סערה המתחוללת בימים אלו בגוש עציון, לאחר פרסום פוסט בפייסבוק, המאשים מחנך מוערך בכך שפגע מינית בתלמידים לאורך השנים.

לנוכח פרסום זה כתב אורי שרמן - עו"ס וחבר בצוות מוגנות של כפר עציון את הדברים שלפניכם. (פורסם בדף הפייסבוק האישי שלו ובעלון כפר עציון לפרשת משפטים).

נראה לנו שחשוב לשתפו ברבים, מכיוון שהוא עונה על שאלות שלא פעם נשאלות כשפגיעה מינית יוצאת מהמחשכים לאור השמש:

אורי שרמן, כפר עציון:

"למה לפרסם ככה?"

"הוא מורה בחדר, הציל את החיים שלי"

"איש זהב, אני למדתי אצלו 8 שנים והוא בחיים לא עשה משהו, אם כן - הייתי יודע!"

"הוא כזה טוב לב וכזה עדין, לא יכול להיות"

"אני לא רוצה להגיד על חנניה משהו רע, אבל

שמעתי שהוא לא הכי מחובר"

אלה מעט מהתגובות שקראתי, על הפוסט החשוב והכואב של חנניה רותם, בן דוד של הדס.

חנניה שיתף באומץ אודות פגיעה מתמשכת שעבר על ידי מחנך ותיק ומוערך שעובד כבר יותר מעשרים שנה במערכת החינוך בגוש עציון, במספר מוסדות חינוך.

רבנים, מחנכים, רופאים ואפילו אנשי טיפול עם מומחיות בטרואומה מינית, שפגעו (חנוך ירושלמי, יובל כרמי ועוד).

לכן העובדה שאדם עושה ופועל טוב בעולם לא מבטלת את האפשרות שהוא, במקביל גם עושה עוולות שונות בסתר.

ש: "אני, בכל השנים שלמדתי אצלו וגם פגשתי אותו לבד, הוא מעולם לא פגע בי ומעולם לא הזיק לאיש"

ת: המאפיין הכי בסיסי של פגיעה מינית הוא הסודיות וההסתרה. פגיעה מינית לרוב מתרחשת על ידי אדם קרוב ואפילו אהוב, לרוב הפגיעה היא מציאות מתמשכת בתוך מערכת יחסים.

הפוגע יוצר תהליך של קרבה בו הוא מציע לנפגע קשר, תשומת לב וטובות הנאה שונות לרוב תוך דרישה לסודיות והסתרה. רק אחרי שהוא יצר את התלות והתנאים האלו בקשר, רק אז תגיע הפגיעה, כאשר הנפגע תלוי וכבול בקשר השתיקה.

לכן, כפי שד"ר יהונתן פיאמנטה הראה במחקר שלו, שראיין תלמידים שנפגעו על ידי הרב קופולביץ בנתיב מאיר -

באותו חדר בפנימייה יכולים להתגורר שני נפגעים של הרב, וכל אחד היה בטוח שהוא הנפגע היחיד.

בנוסף למניפולציות ולאיומים של הפוגע, פעמים רבות גם נפשו של הנפגע עצמו מעדיפה שלא לדעת, לא לזכור ולא להכיר את הפגיעה, לפחות בעת התרחשותה ובשלבי ההתמודדות הראשוניים. לעיתים רק אחרי שנים, כאשר הנפגע מגיע למקום בטוח בחייו, הוא מתחיל להיזכר בפגיעות ובטרואומה שעבר.

מה שאומר, וזו בהחלט מחשבה מפחידה ומערערת, שאנחנו לא רוצים לחשוב אותה - אני יכול להכיר אדם שנים, ואפילו לחיות איתו באותו חדר, ולא לדעת שבמקביל למה שאני רואה, יש עולם שלם שאיני מודע אליו, בעולם זה הוא נפגע או פוגע.

ש: אבל למה לפרסם ברשתות החברתיות, למה לא לפנות למשטרה, לפורום תקנה, לגורמי מקצוע נוספים?

ת: דווקא במקרה זה, בניגוד למצבים אחרי. חנניה הגיש תלונה במשטרה ואף פנה בעבר לכל גורם אפשרי המטפל במצבים אלו. לאור הקושי בהשגת הרשעה פלילית באירועי פגיעה מינית (מעל 80% מהתלונות נסגרות מחוסר ראיות), ולאור הדאגה לשלומם של נערים וילדים שנמצאים תחת מרות המורה, חנניה החליט לעשות מעשה אמיץ וחשוב, תוך ידיעה שהוא ישלם עליו מחירים, מתוך הרצון ליצור תיקון לנפגעים רבים, והחזרת הסדר החברתי אותו רמס הפוגע.

טראומה מינית היא טראומה עיקשת שקשה להחלים ממנה וקשה לבער אותה מהחברה. הדרך היחידה לבער אותה היא בשבירת קשר השתיקה ודינמיקת הסוד. אנו יודעים שישנם עוד נפגעים מלבד חנניה, וככל הנראה עוד כאלה שחוששים לדבר ומרגישים שהם היחידים שנפגעו.

הבחירה לפרסם היא זעקה כלפי הקהילה ומוסדות החינוך לא לעמוד על הדם, לדאוג לשלום התלמידים ולהשיג תיקון וריפוי אישי וקהילתי.

לצערנו, כאשר למשטרה ולארגונים אין כלים, רק התקשורת והרשתות החברתיות הופכות להיות הכלי לעצירת הפגיעות (עוד הרחבה על הבעיות בהליך הפלילי בהערה בסיום*).

ש: אבל למה לעשות משפט שדה?

ת: שיתוף בפגיעה אינו משפט שדה, אלא דרישה להעלאת מודעות ומוגנות בקהילה, זוהי בקשה להכרה קהילתית בפגיעה והזמנה לתיקון אותו מערכות הצדק לא מצליחות לעשות.

החוק במדינת ישראל מגן היטב על זכויות הנאשם ועומדת לו חזקת החפות והוא רשאי לתבוע דיבה את הנפגע. רבים עושים זאת גם אחרי שפגעו. כאשר הפוגע בוחר שלא לתבוע את הנפגע תביעת דיבה, ראוי לשאול מה מונע ממנו לעשות כן.

ברגע שהנפגע משתף בפגיעה, הוא עצמו חשוף להכפשות, תגובות אלימות, נידוי והדרה חברתית, ולכן אפשר לטעון כי גם הוא עומד ל"משפט שדה".

בלב העניין, הנפגע בוחר בחירה מוסרית, ומבקש מאיתנו לבחור גם כן בבחירה המוסרית, ולכל אחד

מאיתנו החופש לבחור בהתאם לעמדה המוסרית שלו/ה.

וראוי להזכיר כאן את מילותיה החשובות של ג'ודית לואיס הרמן:

"גדול הפיתוי לעמוד לימין התוקף. זה אינו מבקש אלא שהצופה מן הצד ישב בחיבוק ידיים. הוא פונה אל הרצון האוניברסלי שלא לראות רע, לא לשמוע עליו ולא לדבר עליו. הנפגע, לעומת זה, מבקש מהצופה לחלוק עמו את משא הכאב. הוא תובע פעולה, מעורבות וזכירה".

ש: אבל מה עם המשפחה שלו?

ת: להיות בן משפחה לאדם שפגע מינית זו התמודדות קשה מאוד. למעשה, הפוגע, בעת הפגיעה, פוגע במעגלים שלמים של אנשים מלבד בנפגע הישיר.

בבחירה לפגוע, הפוגע גורם נזק אדיר לחייו של הנפגע, לחיי המשפחה בה גדל הנפגע ולחיי משפחתו העתידית של הנפגע. מעגלים של פגיעות משניות הרסניות.

בנוסף לכך, בבחירה לפגוע, הפוגע גורם נזק אדיר לחיי משפחתו, לבת זוגו, לילדיו, ואפילו לנכדיו ולמשפחתו המורחבת. כולם נאלצים להתמודד עם השלכות מעשיו האכזריים של הפוגע.

הרס זה מתחיל כבר בהתרחשותה של הפגיעה לא רק בעת חשיפתה, אך אין ספק כי הוא מודגש ומועצם בעת החשיפה. אך רק על ידי חשיפה יש פוטנציאל ריפוי ותיקון עבור הנפגעים הישירים ועבור כל המעגלים האלו.

המחשבה שהנפגע אמור לשאת את הסבל וכאב הפגיעה בסוד ובהסתרה רק כדי שאחרים לא יחו צער או קושי, היא למעשה המשך הדינמיקה הפוגענית, שבמהותה מוחקת את צורכי הנפגע לטובת ממימוש ודאגה לצורכי הפוגע.

כך גם הצפייה להמשיך את קשר השתיקה מוחקת את צרכיו ואת נפשו של הנפגע, וגם של נפגעים שעוד לא יצאו עם הפגיעה ושל נפגעים עתידיים. לכן, אם אנו עוסקים בשאלה מה המעשה המוסרי והנכון, חברתית ונפשית - התרת קשר השתיקה היא

הצלת נפשות של אלו שכבר נפגעו, ושל אלו שעתידיים להיפגע תחת מעטה השתיקה וההסתרה ושמירת כבוד המשפחה.

ובעולם הקשה של הטראומה המינית אין בחירות פשוטות. לכל בחירה יש מחיר. השאלה מי משלם אותו ומדוע.

ש: מה עם התלמידים שלו?

ת: ראו מה נכתב בסעיף הקודם. בבחירתו לפגוע בתלמידיו, הפוגע פוגע בכלל התלמידים שלו, ולא רק באלו בהם פגע ישירות.

פעמים רבות אנו פוגשים תסמונות פוסט טראומטיות אצל נפגעים עקיפים, שהיו חלק ממעגל מצומצם בו נפגעו בני קבוצת השווים שלהם. למשל אחים של ילדים שנפגעו על ידי אחד ההורים, יכולים לחוות פוסט טראומה, למרות שלא נפגעו ישירות על ידי האב. מטופלים שלא נפגעו, אך טופלו על ידי מטפל פוגעני שפגע במטופלים אחרים שלו, חווים משבר נפשי. לעיתים השבר מגיע ממשבר האמון הקשה והתחושה שהכל היה שקר וזיוף, לעיתים מתוך האשמה על העובדה שלא ידעו את מה שלא יכלו לדעת, לעיתים זו אשמת הניצול ולעיתים תחושות קשות ולא מדוברות של חווית ההזנחה בעקבות העובדה שהם הוזנחו, כי הפוגע בחר לפגוע באחרים.

הדרך לטיפול בכל אלו ולהתמודדות עם השבר אינה בהמשך השקר וההונאה כאילו המחנך אינו פוגע, אלא ביצירת שיח ומתן מענה רגשי לסערה הפנימית ולשבר הכבד.

למעשה, במציאות מתוקנת, הפוגע אף הוא יכול לעשות תיקון ושיעור גדול יותר לתלמידיו אם יקח אחריות על מעשיו וילמד אותם שיעור חשוב בכנות, אחריות ותיקון אחרי פגיעה.

כל אלו מצטרפים לאמירה העקרונית בתשובה הקודמת. המחשבה שהנפגעים אמורים לשאת את סבל הפגיעה בשתיקה עד כדי איבוד הנפש, ולו בשביל להגן על נפשם של התלמידים ממפגש עם האמת ודרישה להמשך דינמיקת הפגיעה והשקר, היא עוול מוסרי וסכנת נפשות של רבים.

הדברים החשובים שלמדתי, שאין דרך אחת נכונה עבור כל הנפגעים. כשם שפרצופיהם שונים, כך מה שטוב ונכון עבור כל אחד שונה..

לצערנו במרבית המקרים תלונה למשטרה נסגרת ללא בירור המקרה בשתי טענות מרכזיות - "חוסר בראיות" או "חוסר עניין לציבור". במקרים אלו לא הוכחה חפותו או אשמתו של הפוגע. במספר מועט של מקרים תיקים נסגרים בשל היעדר אשמה של הפוגע.

כפי שהסברנו השורש לאלימות המינית היא דינמיקת הסוד וההשתקה, כך הפגיעה מתרחשת ללא עדים, ללא תיעוד וללא ראיות.

בנוסף, המשטרה והפרקליטות מתעדפות תיקים לפי הפונטיציאל האפשרי להשגת הרשעה. ככל שקשה יותר להוכיח, כך הסיכוי שתיק ייסגר תחת הכותרת הנוראית "חוסר עניין לציבור" כלומר, לא שווה להשקיע בתיק.

יחד עם זאת, חשוב להדגיש כי גם כאשר תיק נסגר, להגשת תלונה עשוי להיות ערך רב, מכיוון שנשאר רישום של התלונה במערכת, במידה ותוגש עוד תלונה בהמשך, הדבר יכול לסייע להגעה להליך משפטי למרות הקשיים שתוארו למעלה.

מציאות זו שוברת את הפנטזייה והמשאלה של כולנו שהדברים יהיו תמיד מטופלים על ידי המשטרה ובית המשפט. לרוב הם נמנעים מלעסוק במקרי פגיעה ולמעשה, מחזירים את הטיפול בפגיעה לשיח הקהילתי שגם הוא אינו חף מבעיות.

אך, כפי שנכתב למעלה, אין פתרון אחד שלם לטיפול בפגיעות מיניות ולכן חשוב שתהיה לנפגע/ת האפשרות לפנות לכל הגורמים המתאימים עבורו.

לסיוע, התייעצות או שיתוף בהתמודדות סביב פגיעה מינית ניתן להתקשר למספרים הבאים:

0549773320 - אורשינא מרכז חברתי טיפולי לבנים בגילאי 15-25

025328000 - קו סיוע לגברים דתיים וחרדים

1203 - קו סיוע לגברים

2511* - קו סיוע לנשים דתיות

1202 - קו סיוע לנשים

023724073 - עמותת מגן לקהילות, סיוע בקהילה החרדית.

ש: זה היה פעם. מה אם הוא עבר תהליך?

ת: המחשבה שפוגע יכול לעבור תהליך עם עצמו, ללא שלב של לקיחת אחריות מול הנפגע והכרה בסבל ובצער שגרם לו, היא כשל ערכי וחוסר הבנה בתהליכי הנפש של האדם הפוגע.

במקרים בהם היה תהליך שלם, חלק מהתהליך הוא שיח של הפוגע והנפגע על פרסום דבר הפגיעה. חלק מתהליך של צדק מאחה למשל, עוסק בשאלה זו. לעיתים לאור לקיחת האחריות של הפוגע, הנפגע מסכים לוותר על חלק חשוב זה. לעיתים זוהי דרישה של הנפגע, כחלק מהאחריות שלו כלפי נפגעים נוספים.

במקרה שלפנינו ודאי זה אינו המצב, מכיוון שלא התקיימה לקיחת אחריות מול הנפגע, ולכן הוא נדרש לפרסם את הפוסט.

(עוד על תהליכי תיקון אחרי פגיעה, אפשר לקרוא בפוסט אחר שכתבתי בעבר).

ש: אבל אולי זה חוסר הבנה של חנניה, או שיש לו איזושהי בעיה נפשית?

ת: מנגנון ההגנה הכי ישן ורעיל שיש בארסנל של הפוגעים - התוקף ינסה לערער על אמינותו ושפיותו של הנפגע.

ראשית במקרה הזה, ישנם עוד נפגעים שדיווחו שנפגעו על ידי אותו פוגע. חלקם אף הגיבו או שיתפו דרך הפרופיל שלהם, עם שמם המלא.

מעבר לכך שהשימוש במצבו הנפשי של הנפגע כדרך להשתיק אותו היא אכזרית במיוחד, הפוגע הוא זה שהרס את נפשו של הנפגע ויצר את הבעיות שבהן הוא משתמש כדי לערער על שפיותו ואמינותו של הנפגע.

התקפת וגם ירשת, ממש.

בנוסף פעמים רבות פוגעים עשויים לבחור מראש נפגע שמתמודד עם קושי נפשי, מתוך ידיעה שדבריו לא ילקחו ברצינות הראויה.

לכן אם שאלת מצבו הנפשי של הנפגע על הפרק, העובדה שהוא סובל מהתמודדות נפשית, עשויה להיות ראייה לפגיעה יותר מאשר כנגדה.

תוספת חשובה לגבי ההליך הפלילי-

כמי שמלווה נפגעים כבר למעלה מעשור, אחד

תחפושת לפורים / רבקית שריד

כְּשֶׁהֵייתִי מִמָּשׁ מִמָּשׁ קִטְנָה
אִמָּא שְׁלִי הִיְתָה לִי מְכִינָה
לְאַרְהַ כָּל הַשָּׁנָה
תַּחֲפֹשֶׁת לְפֻרִים.

הִיא הִיְתָה מִתְכַּנֶּנֶת,
הִיא הִיְתָה מְסַמֶּנֶת
בְּמִסִּירוֹת, בְּשִׁקִּידָה, לִי הִיְתָה מְאַרְגֶּנֶת
תַּחֲפֹשֶׁת לְפֻרִים

קוֹ לְקוֹ, גִּזְרֵת
תָּה לְתָה, תּוֹפֶרֶת
סָבִיב כְּפֶתוֹר, לִי רוֹמָמָה
תַּחֲפֹשֶׁת לְפֻרִים

כְּשֶׁגִּדְלֵתִי, כְּשֶׁלֹּאִמָּא הִפְכֵתִי
לְפָנַי כָּל חֲגֵי פֻרִים, נִלְחָצְתִי
אִיֶּה אֶצְלִיחַ לְאַרְגֹּן, תִּמְהָתִי
לְבֵתִי הַקִּטְנָה, תַּחֲפֹשֶׁת לְפֻרִים?

חֲדָשִׁים לְפָנַי... מִתְנַחֵם שְׁנִסְתִּי
חֲפֹשֶׁתִי, אֶסְפֶּתִי, מִחֲבָרוֹתֵי הַשָּׁאֲלֵתִי
בְּשֹׁן וְעִזֹּן, לְבֵתִי הַכִּנְתִּי
מִלְפֶת אֶסְתֵּר - תַּחֲפֹשֶׁת לְפֻרִים

לְפָנַי פֻרִים, בְּחִיגִיאוֹת, הוֹדַעְתִּי לְבֵתִי הַקִּטְנָה
הַתַּחֲפֹשֶׁת שְׁלֵה מוֹכְנָה
אֶת תַּהֲיִי מִלְפֶת אֶסְתֵּר יָפָה הַשָּׁנָה
בְּתַחֲפֹשֶׁת פֻרִים

וְאִז...הִיא הוֹדִיעָה לִי בְּצוּרָה תְּקִיפָה
בְּדִיוֹק כְּשֶׁכָּבַר הֵייתִי מִמָּשׁ עֵיפָה,
שְׁהִיא בְּכָלֵל מְעַדִּיפָה
לְהַתְחַפֵּשׂ לְמַכְשָׁפָה...

וְהִשְׁבֹּעַ כְּשֶׁהִלְכֵתִי עִם נִכְדֵי
לְמַחֲסֵן תַּחֲפֹשֹׁת, שְׁתַּמִּיד הָיָה חֵלֹם חִיִּי
נִפְעָמָתִי, נִדְהָמָתִי,
לָזָה כָּל חִיִּי יַחֲלָתִי

שְׁפַע כְּזָה שֶׁל תַּחֲפֹשֹׁת
מִכָּל הַגִּזְנִים, מִכָּל הַצּוּרוֹת
חֵלֹם מִתּוֹק שֶׁל כָּל יֶלֶד וְיֶלְדָה
שֶׁכָּבַר לֹא רַק חֵלֹם אוֹ אֲגִדָּה

הִלֵּב מִתְרַחֵב, אֶפְשָׁר לְנִשֵּׁם לְרוֹחָה
אֶכֶן, דוֹר נִכְדֵינוּ זָכָה
וְרַק נֹתֵר לִי לֹמֵר תּוֹדָה וְעוֹד תּוֹדָה
לְאַשֶׁר וּלְלִיאוֹרָה, עַל כָּל הַעֲבוּדָה

תּוֹדָה שֶׁהִגְשַׁמְתָּן לִי חֵלֹם,
תּוֹדָה עַל עֲשִׂיָּה בְּרוּכָת מְקוֹם
תּוֹדָה שֶׁהַצְלַחְתָּם לְצַבֵּעַ לִי, לְרֵאשׁוֹנָה
אֶת זֶה הַשָּׁנָה.

מרפאה

טל. 08-8548300, אחיות 08-8548264, אחות חירום: 050-6998317, איחוד הצלה – 1221 דואל: mrkyavne@clalit.org.il
אחיות: בוקר - ימים א'-ה' 08:30-07:00 ומ 12:30-9:00. צהריים-ערב: ימים א'-ד' 15:00-14:00.
ביום ה' 8:30-7:00, 12:30-9:00, 18:00-14:00.
בדיקות דם - כל יום 8:30-7:00.
שעות קבלה של ד"ר מולא: "יעדר השבוע ביום ראשון. יום ב' 11:00-9:00, יום ג' 12:15-11:00. יום ה' 17:40-15:40.

קלורות, לילות, לילות המרפאה

משולחנה של מנהלת הקהילה

חמוטל דברת איתן

העבודה ב-2024 ותציג את תוכנית העבודה שלנו לשנת 2025. אנו מזמינים את כולם לשמוע על התוכניות שלנו.

סיפור אישי ומסר בסופו

השבוע, בלילה הכי קר בעשור האחרון, חזרתי לביתי מנסיעה, בשתיים לפנות בוקר. הייתי עייפה מאד והיה מאד קר! כשהתקרבתי לקיבוץ, נזכרתי שיש לי פגישה בשבע וחצי בבוקר למחרת, והחלטתי שזה לגמרי סביר שאחנה ליד הבית ואחזיר את הרכב בשעה שבע לחניה (דבר שאני לא עושה בד"כ). וכך עשיתי. מה רבה הייתה הפתעתי כשהטלפון צלצל בחמש וחצי בבוקר, ובקו הייתה חברה שהייתה לחוצה להגיע לעבודתה וגילתה שאין לה רכב... מעבר להרגשה המאוד לא נעימה שלי כלפי החברה, למדתי שגם כשנראה לי מאד סביר להגמיש קצת את הכללים שקיבלנו על עצמנו, בסוף אנחנו לא יודעים מי יפגע מזה. שיהיה חודש טוב, שיביא אתו בשורות טובות ונזכה ל"ונהפוכו" משלנו

מדינת ישראל נצבעה בצבעי כחול - לבן - צהוב - כתום בימים האחרונים וכולנו ליווינו במחשבה או במעשה את מסעות ההלוויה של עודד ליפשיץ ושל שירי, אריאל וכפיר ביבס הי"ד. אני מקווה שסגירת המעגל הזו, תאפשר התחלה של שיקום לבני המשפחות. בתפילה להשבת כל החטופים במהרה בימינו.

אספת חברים

במוצאי שבת תתקיים אספה. אנחנו מעוניינים לבחון שינוי במיקום האספה ולכן היא תתקיים באולם האירועים החדש. סעיף ראשון באספה הוא בנושא שילוט הבתים. צוות השילוט מבקש את אישורכם לצאת לדרך עם הפרויקט. ההצעה מוצגת על לוח המודעות כבר מספר שבועות. בסעיף השני, ועדת הביקורת תדווח על ביקורת שעשתה על הנהלת הקהילה בשנת 2022. באספה יוצגו עיקרי הדברים. בסעיף השלישי, הנהלת הקהילה תסכם את שנת

למידע על הנפטרים ועל מקום המצבות - סירקו את הברקוד

נר זיכרון - אדר			
נעמי אשכנזי	י"ז	באדר א'	תשנ"ב
ברוך כהנא	י"ז	באדר ב'	תשנ"ז
מרדכי (מוטל) וייסמן	י"ז	באדר ב'	תשע"ד
חדווה שרייבר	י"ח	באדר	תשס"ד
שמואל טסלר	י"ח	באדר א'	תשס"ג
שמואל שטרנהיים	י"ח	באדר ב'	תשמ"ט
חנה הראל	כ"א	באדר	תשפ"א
דב שטרן	כ"ב	באדר	תשכ"ד
יפה הרטום-גרין	כ"א	באדר ב'	תש"ס
מנחם צבי אפשטיין	כ"ג	באדר ב'	תשמ"א
שלמה לנג	כ"א	באדר א'	תשמ"ד
שפרה רון	כ"ו	באדר	תשע"ח
משולם שבט	כ"ו	באדר ב'	תשנ"ט
רחל אלון	כ"ט	באדר א'	תשס"ח
יצחק ברטוב	כ"ז	באדר	תשנ"ט
אברהם הרץ	כ"ח	באדר א'	תשנ"ז
מיכאל יהושע	ג'	באדר ב'	תשס"ח
בנימין-צבי ינובסקי	ה'	באדר	תשנ"ט
אהרון קמר	ה'	באדר	תשכ"ב
אפרים גוטמן	ו'	באדר	תשמ"ז
צבי בלוטשטיין	ו'	באדר	תש"ו
חנה גדיש	ו'	באדר	תשנ"ה
לאה שטרנהיים	ז'	באדר א'	תשנ"ז
יצחק שריד	ז'	באדר	תשס"ו
רחל פלק	ח'	באדר	תשס"ב
ארנה הכט	ט'	באדר	תשס"ו
אסתר לוי	ט'	באדר	תשפ"ג
יוסף וולף	ט'	באדר	תשס"ט
גדעון ברטוב	ט'	באדר	תשס"ט
שושנה וייס	ט"ז	באדר	תשמ"ז
נפתלי אשר	י"ד	באדר א'	תשנ"ד

חינוך קבוצות יבנה גאה להציג

שוק 33קה תשפ"ה

יום ראשון ב' באדר 2.3
במשטח ובחדר האוכל הדומי

18:00-16:30 - דוכני מכירה תוצרת חזונונים

החל מ- 17:30 - קפיטריה ומסעדה בשרית

בהפעלת הנוער והטילונים

התשלום ביריד אפשרי בתלושים מיוחדים שיופקו לאירוע.
החייב דרך המשרד (לא במזומן).

נשמח לראותכם,
צוותי החינוך הילדים והנוער

ההכנסות ייתרמו לעמותת "כנפי דרור"
שמטרתה למנוע חרם והדרה חברתית אצל ילדים ונוער

יומן השבוע

- אספת החברים - מוצ"ש ב-21.00 באולם האירועים החדש
- שוק צדקה - יום ראשון במשטח מ-16:30
- קפטריה מ-17:30.
- מחסן תחפושות פתוח - ביום ראשון 17:00-18:30.
- "מצילים את החטופים" - בבית משפחת מונדרר - ביום ראשון ב-20:00. מומלץ לתאם קודם.
- טיול חורף מסלול של יום אחד - יום שלישי (סדר היום מופיע בגיליון). אפשר להצטרף.
- בת המצווה של מאיה רדר - ביום רביעי.
- טיול ירקונים ל"דרום אדום" - ביום חמישי ב-15:45.
- יום החברה קדישא - ביום חמישי ב-19:30 במועדון לחבר, הרצאה והסרט "מלא רחמים".

ג'ינג'י / מרים ילן שטקלים

אמא אומרת תמיד: מחמדי,
לילדי ראש זהב,
ראש זהב לילדי.

וברחוב הם קוראים לי... ג'ינג'י.
בפתח הם קוראים לי ג'ינג'י
אפילו בלילה בתוך תוך פרי
יבער שער! ג'ינג'י...
רבים הצבעים עמך, אד-ני -
תכלת פרשת על פני השמים,
ולאמא שלי חומות העינים,
ירק לעלה, ולורד ורד,
או לבן, או אדם, ועוד יש, ועוד!
רבים הצבעים עמך, אד-ני,
יפים ומרפים!
ולמה בראת לה ילדים צהבים,
אד-ני, צהבים?

בכיתי הערב לפני השנה,
ואמא נגשה, ודמעה בעינה.
מחמדי, לחשה, מחמדי...
ובלילה בלילה ויבא אליהו,
ועמד על-ידי,
ויאמר: "קומה, קומה, ילדי!"
ובכנה אדרתו עטפני
ונשאני -
אל על.

ושם במרום, בגן עדן, - היכל,
ובו בהיכל - כסא המלכות,
ויושב לו המלך דוד,
ובידו השרביט,
וארי מימינו וארי משמאלו,
ועומדים לפניו משרתיו ושריו,
ועומדים לפניו רבבות חילותיו,
והכל זהב.

ומתחת לפתח יורדים תלתליו -
צהבים תלתליו של המלך דוד,
צהבים תלתליו!
וכלו אדמוני.
ויאמר המלך דוד:
גש אלי, קטנטוני,
פתי שלי,
וראה - גם אני ג'ינג'י!
והביט אל עיני,
והביט אל תוכי,
וילחש: אפרוחי, אפרוחי,
ג'ינג'י שלי!
כך אמר לי דוד, כך אמר לי המלך.
ואמא שלי -
גם היא שם היתה עמדי,
ולחשה - מחמדי,
מחמדי...

על השירים: יצחק ברוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00. במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.